

[Ministeren for skatter og afgifter]

tiativer, og det vil være til skade for produktion og beskæftigelse.

For selvstændigt næringsdrivende vil den foreslåede tillægsskatteberegning gøre det nødvendigt at opdele virksomheden i arbejdsindkomst og kapitalafkast. Man har tidligere forsøgt at finde en metode til at opdele de erhvervsdrivendes gæld i erhvervs-gæld og privat gæld; dog havde man ikke større held med det. Nu forsøger man altså med en ny opdeling, nemlig en opdeling af overskud i arbejdsindkomst og kapitalafkast. For mig at se flytter en ganske betydelig del af de problemer, man har påpeget i forbindelse med opdelingen af gælden, med over i opdelingen af overskuddet.

Det, jeg har sagt her om opdelingen af overskuddet, er jo ikke den rene teori. I den efterhånden berømte lov om ægtefællers ligestilling har man jo også forsøgt at lave en opdeling af arbejdsindkomst og formueindkomst, og de vanskeligheder, man allerede på det foreløbige stade af loven er kommet i bare ved at forklare folk til deres forskudsopgørelse, hvad ordene betyder, hvad det omfatter, og hvordan de skal forstås, synes jeg nok skræmmer enhver fra, at man går ind i en tilsvarende opdeling i et nyt og udviklet skattesystem med et helt nyt beregningsgrundlag.

Det er klart – det erkender man også – at en teoretisk opdeling af overskuddet og en teoretisk korrekt opdeling af overskuddet simpelt hen er umulig. Derfor foreslår man i beslutningsforslaget en delingsnorm, hvorefter en andel af overskuddet svarende til 7 pct. af værdien af virksomhedens fysiske erhvervsaktiver anses som kapitalafkast, der ikke indgår i beregningsgrundlaget for tillægsskat. Resten anses som arbejdsindkomst, og det er arbejdsindkomsten, der skal indgå i den progressive beskatning. Værdien af erhvervsaktiverne vil altså påvirke indkomstkatten. En så skematisk opdeling af en virksomheds overskud kan ikke undgå at medføre fuldstændig vilkårlige og uacceptable beskatningsresultater.

Som nævnt indgår der i beskatningsgrundlaget for tillægsskatten 5 pct. af den skattepligtige formue. Dette gælder, uanset om formuen giver afkast eller ej. I formuetillægget vil derfor også indgå 5 pct. af værdi af aktiver helt uden afkast, f. eks. aktier, uanset om der er betalt udbytte.

I 1979 gennemførte den daværende socialdemokratiske regering med fornøden bistand som bekendt en skærpelse af formueskatten. Skærpsen indebærer bl. a., at formueskatten ikke i samme grad som tidligere sættes i forhold til det faktiske afkast af formuen; formueskatten bliver altså trukket ud af det faktiske afkast. Men nu går man et skridt videre, man foreslår regler, der kan medføre, at der tillige skal betales indkomstskat på grundlag af formuen, uanset om formuen giver et afkast. Misforholdet mellem skatten af formuen og af afkastet bliver med andre ord simpelt hen forstærket. Noget sådant beklager jeg at måtte sige finder vi ganske uacceptabelt.

Jeg finder endvidere anledning til at kommentere nogle punkter i beslutningsforslaget, som omhandler omlægning eller afskaffelse af nogle af de fradrag, der kan foretages ved opgørelsen af skattepligtig indkomst. Det anføres således i forslaget, at der skal gennemføres en gradvis forenkling af reglerne om befodringsfradrag. Jeg er helt enig med forslagsstillerne i, at de regler, der i dag gælder for fradrag for befodringsudgifter, er overordentlig udviklede og dermed er kilde til uforholdsmæssig mange tvister mellem skatteyderne og skattemyndighederne.

Jeg vil også gerne tilføje, at jeg finder det helt menneskelig uværdigt, at vi har et skattesystem, hvor skatteyderne over for ligningsmyndighederne skal redegøre for, hvorvidt de løber til en bus eller går til en bus, og hvorvidt de går omkring ét hjørne eller et andet hjørne for at tigge sig til et såkaldt lovbestemt skattefradrag. En forenkling af reglerne på dette punkt vil være ønskværdigt, både for borgerne og sandelig også for skattemyndighederne.

Men som det også vil være hr. Lykkesoft bekendt, er det meget vanskeligt at foretage gennemgribende forenklinger af den nugældende praksis, uden at man derved kommer til at ramme et betydeligt antal mennesker, der er afhængige af at benytte eget transportmiddel til arbejdet, fordi de af den ene eller anden grund ikke har mulighed for at benytte offentlig transport.

Vi vil ikke være med til at ramme disse mennesker, men understreger, at dermed har vi ikke sagt, at man skal opgive at finde rimelige løsninger på problemet. Det ligger mig meget på sinde at forenkles vores skatte-